

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/115/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116887732
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116887732.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenovej PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: W. Č., I.. X.X.XXXX, G. Z. N. XXXX/X, XXX XX B., o zaplatenie 208,54 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14Csp/1/2016-48 zo dňa 30.06.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
„I. žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 97,44 EUR spolu s 8,25 %-tným ročným úrokom zo meškania od 5.4.2014 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,
II. v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a ,
III. žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a.“
Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 708 ods. 1 a 2, § 710 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.
V odôvodnení uviedol, že žalobou súdu doručenu dňa 1.7.2016 navrhol žalobca, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 208,54 EUR spolu s úrokom vo výške 28 % p. a. od 5.4.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku. V rámci žaloby poukázal na to, že so žalovanou uzavrel dňa 14.4.2008 zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej je žalobca oprávnený za poskytovanie produktov a služieb účtovať na ťarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov. V zmysle všeobecných obchodných podmienok (VOP) - bod 3.8 je klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Vzhľadom na porušenie tejto zmluvnej povinnosti žalovanou tým, že sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnala, žalobca zatvoril predmetný účet, o čom žalovanú informoval posledným výpisom z účtu, pričom účet je možné zatvoriť len vtedy, pokiaľ je na ňom nulový zostatok, preto žalobca pred zatvorením účtu vykonal dňa 4.4.2014 internú účtovnú transakciu, kedy na debetný zostatok na účte klienta previedol cez svoj vnútrobankový pohľadávkový účet žalovanú sumu za účelom vyrovnania zostatku. Po dobu povoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, preto si žalobca uplatnil úrok vo výške 28 % ročne do vyplatenia celej pohľadávky.

Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 14.4.2008 okrem iného vyplýva, že k predmetnému účtu nebola zriadená služba povolené prečerpanie, keďže pri kolónke „návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“ je zaškrtnutá možnosť „nie“.

Podaním súdu doručeným dňa 18.10.2016 žalobca oznámil, že žalovanej bolo počas trvania zmluvného vzťahu poskytnuté povolené prečerpanie do výšky 480 EUR, pričom žalovaná opakovane prekračovala povolený limit, čím porušovala zmluvu. Uviedol, že úroky predstavujú za žalované obdobie sumu 23,71 EUR, poplatok za vedenie účtu 67,83 EUR, poplatok za upomienky a výzvy sumu 60 EUR, poplatok za vklad v hotovosti 0,50 EUR a poplatok za výber hotovosti 5,40 EUR.

Z predložených listinných dôkazov súd nemal za preukázané, aby bolo medzi stranami sporu dohodnuté povolené prečerpanie, pričom žalobca v rámci podania súdu doručeného dňa 18.10.2016 síce tvrdí, že počas trvania zmluvného vzťahu bolo poskytnuté povolené prečerpanie vo výške 480 EUR, túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázal. Ako už bolo vyššie konštatované, súd vyzval žalobcu, aby okrem iného ozrejmil, čo tvorí žalovanú sumu, z akého titulu vznikla a kedy, pričom žalobca na to reagoval tak, že ozrejmil iba to, čo predstavuje nárok v celkovej výške 157,44 EUR, preto súd pri posúdení tohto uplatneného nároku vychádzal z tejto skutočnosti. Súd zároveň poukazuje na to, že zo žaloby vyplýva, že žalobca „zatvoril“ účet žalovanej, pričom ale zo všeobecných obchodných podmienok vyplýva, aké spôsoby ukončenia zmluvného vzťahu možno uplatniť, preto mal súd za to, že tento zmluvný vzťah ani nebol riadne ukončený a vychádzal zo skutočností, ktoré uviedol žalobca vo svojom podaní, súdu doručenom dňa 18.10.2016 a považoval za dôvodné vyhovieť žalobe v časti vyúčtovaných úrokov, poplatkov za vedenie účtu, poplatkov za vklad a výber v hotovosti, t.j. celkovo v sume 97,44 EUR. V prevyšujúcej časti považoval žalobu za nedôvodnú, a to jednak z dôvodu, že žalobca nepreukázal, ani na základe výzvy súdu, čo tvorí žalovaný nárok a zároveň súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie poplatku za upomienky v sume 30 EUR (2 x 15 EUR), resp. výzvu v sume 30 EUR, t.j. spolu v sume 60 EUR, keďže tieto nároky považoval za nepreukázané. Súd poukazuje na to, že predmetné konanie je sporové, a preto je žalobca povinný uniesť nie len povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. Žalobca však žiadnym spôsobom nepreukázal vznik záväzku žalovanej uhradiť žalobcovi uvedené sumy, a teda neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky, pretože nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalovanej zaslal nejaké upomienky, resp. výzvu, ani to aké náklady mu v tejto súvislosti vznikli (napr. poštovné, mzdové, režijné náklady). V súvislosti s posúdením tohto nároku má súd skôr za to, že tento paušálny nárok má charakter zmluvnej pokuty, ktorá ale nebola písomne dojednaná, preto nemôže byť platná. Navyše vzhľadom na výšku týchto poplatkov, má súd za to, že tieto zároveň aj odporujú dobrým mravom, preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd priznal žalobcovi sumu 97,44 EUR spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania od 5.4.2014. Žalobcovi nepriznal úrok 28 %, ktorý žalobca uplatnil podľa sadzobníka ako úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, a to jednak s ohľadom na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, aby žalovanej poskytol službu povolené prečerpanie a je nelogické, aby žalobca umožnil čerpať žalovanej „nepovolené prečerpanie“ a pre takýto prípad účtovať ešte aj úrok vo výške 28 % ročne, ktorý jednoznačne odporuje dobrým mravom, keďže predstavuje viac ako trojnásobok zákonnej sadzby (8,25 % ročne) pre prípad omeškania. Preto súd žalobu aj v časti príslušenstva čiastočne zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti rozsudku, a to proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že v zmysle bodu 8. Návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie a osobnom účte zo dňa 20.1.02008 v prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy bankou v súlade s § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka dôjde povolením čerpania debetného limitu na účte k platnému a účinnému uzatvoreniu tejto zmluvy. Žalovanému bolo prvýkrát zriadené povolené prečerpanie 10/2008. Výška povoleného prečerpania vyplýva z výpisov z účtu. Zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku. Nie je preto daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného. Žalobca poukázal na ust. § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, bod 3.4, 3.8, 3.12 všeobecných obchodných podmienok. S oprávnením banky požadovať úroky

za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Výšku 28 % ročne odvodzuje žalobca z VOP a odkazu na sadzobník poplatkov. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne, ale aj historické. Úrok za užívanie prostriedkov z prekročenia však nie je sankčným úrokom z omeškania, ale odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov, teda cenou poskytnutého úveru. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu o nepreukázaní poskytnutia povoleného prečerpania žalovanej. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že žalovanej poskytol povolené prečerpanie, skutočnosť, že medzi sporovými stranami došlo k dohode o povolenom prečerpaní však nepreukázal. Žalobca až v rámci odvolacieho konania predložil návrh žalovanej na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 20.10.2008 a výpis z účtu žalovanej, v zmysle ktorého jej žalobcom bola ku dňu 31.10.2008 stanovená výška povoleného prečerpania 10 000 Sk. Žalobcovi ale nič nebránilo predložiť uvedené dôkazy už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto s poukazom na ust. § 366 CSP odvolací súd na predmetné listinné dôkazy pri prejednávaní odvolania neprihliadal.

5. Je nepochybné, že zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 14.04.2008 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, na základe ktorej bol žalovanej zriadený osobný účet, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Aj keď zmluva o bežnom účte je zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, na druhej strane jedná sa o spotrebiteľský vzťah.

Pokiaľ ide o sumu 60 Eur predstavujúcu poplatky za upomienky a výzvy (2 x 15 Eur, 1 x 30 Eur) odvolací súd uvádza, že poplatok za upomienku, výzvu nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mal povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné, netransparentné. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Je za hranicou rozumného úsudku, aby poplatok vo výške 15 Eur, 30 Eur sledoval výdavky spojené s vyhotovením a zaslaním upomienky. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/350/2012 zo dňa 22.05.2014, v ktorom krajský súd uviedol: „Odvolací súd zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie „ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Preto zhodne so súdom prvého stupňa za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku v predmetnej právnej veci, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejмый vlastný ekonomický záujem navrhovateľa - banky. Na poplatok spojený s výzvou alebo upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky, nemá navrhovateľ - banka zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver (úrok z úveru). Podľa odvolacieho súdu je v účtovaní takýchto poplatkov navyše citelná snaha navrhovateľa o minimalizovanie

nevymožiteľnosti vlastných pohľadávok a navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej najmä v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi (v danom prípade vo vzťahu k odporkyni) ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.“ Odvolací súd sa s vyššie citovaným názorom v plnom rozsahu stotožňuje. Žalobcovi by bolo možné priznať len náhradu skutočne vynaložených nákladov spojených so zasielaním upomienok, výziev. Žalobca však v konaní nepreukázal, či a v akej výške mu vznikli náklady v súvislosti so zasielaním upomienok, nepreukázal ani to, či žalovanej upomienky, výzvu vôbec zasielal.

Pokiaľ žalobca namietá nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením účtu, k tomuto je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie poplatkov za vedenie účtu, poplatkov za vklad a výber v hotovosti vyhovel.

6. V prejednávanej veci pri zúčtovaní úrokov, poplatkov a v iných prípadoch mohlo dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, čo je zrejmé z bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok (č.l. 9). V úrokových sadzbách produktov účinných od 01.06.2016 predložených žalobcom je uvedená výška úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní účtu 28 %. Z bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok ďalej vyplýva, že nepovolené prečerpanie sa považuje za porušenie zmluvných povinností klienta, s ktorým je spojená povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v zmysle Sadzobníka. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nepovolené prečerpanie predstavuje porušenie povinnosti klienta, s ktorým sa spájajú sankcie, a to úrok z nepovoleného prečerpania a zmluvná pokuta.

Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

Zároveň je potrebné uviesť, že úrok vo výške 28 % ročne v danom prípade predstavuje sankciu za porušenie povinnosti spotrebiteľa. Dojednanie o takomto neúmerne vysokom plnení za stavu, že nepovolené prečerpanie je zo strany dodávateľa možné zároveň postihnúť aj ďalšou sankciou, a to zmluvnou pokutou, nepochybne spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje jeho neprijateľnosť, neplatnosť v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Nakoľko je dojednanie o výške úroku v celom rozsahu neprijateľné, nemožno ho ďalej ani moderovať.

V tomto smere odvolací súd poukazuje tiež na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15. 10. 2015, č. k. 9C/113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 11. 2016, č. k. 21Co/10/2016-72, v ktorom súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok žalobcu je pre svoju neprijateľnosť (pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu) neplatná.

7. Správne mu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, tejto však žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplyvajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.